

## Val serija poglavlje 13g

### Vrtlozi Haribde, Sirene, i Navigator ( <http://hr.wikipedia.org/wiki/Haribda> )

Znam da je ideja o životu u stvarnoj Matrici kao što je prikazano u filmu {Martix} prilično teška pilula za progutati. Rečene su nam tolike stvari od toliko razičitih izvora kroz povijest koje nastoje baciti krivicu na same ljude, na čovječanstvo – u ljudskom obliku isključivo – za sve bolesti ljudske vrste. Sada, moglo bi i biti da je ovo stanje izabrano od „grupnog uma“, no činjenica je, da poput Razbludnog Sina koji je htio posjetiti Daleku zemlju, mi sada više-manje nalazimo sebe u svinjcu. U Velikoj Kozmičkoj Šemi stvari, vjerojatno smo to napravili da obogatimo svoju dušu iskustvom i znanjem, i sve je to divno i krasno, no ovdje na ovom nivou, gdje još uvijek doživljavamo Daleku zemlju individualno i kolektivno, mi moramo donijeti procjenu našeg stanja i doći do nekog razumijevanja.

Točno navođenje riječi iz parabole moglo bi nam dati neke naznake. Čitamo u Luki, Poglavlje 15, (3 x 5) Stih 11 (!) :

#### Citat:

Imao čovjek dva sina; Mlađi reče ocu, Oče daj mi dio imovine koji me pripada. I on im podijeli baštinu. I, nije prošlo puno dana nakon što je mlađi sin pokupio sve što je imao i otišao u Daleku zemlju, i tu potrošio sve što je imao na rastrošan i razbludni život. Baš kada je potrošio i zadnje što je imao, tamo je nastupila velika glad, a on je počeo propadati.

Tako se prinudno (nalijepio za) povezao sa jednim čovjekom iz te zemlje koji ga je posalo na svoja polja da hrani krmke. I bio bi on rado jeo rogače koje su jeli krmci, ali oni nisu mogli zadovoljiti njegovu glad, a nitko mu nije davao ništa bolje.

Onda, kada je došao sebi, reče, Koliko mnogo slugu ima moj otac koji imaju dovoljno hrane, a ja ovdje skapavam od gladi! Otići ću kod njega i reći mu, Oče, zgriješio sam protiv nebesa i u tvojim očima; i nisam više vrijedan da me se naziva tvojim sinom; učini me jednim od svojih unajmljenih slugu.

I tako je otišao kod svoga oca. No dok je još bio daleko, njegov ga otac spazi, te bijaše dirnut suošćećajnošću i sažaljenjem, te otrči da ga prigrli i žarko izljubi.

A sin mu reče, Oče, zgriješio sam protiv nebesa, i u tvojim očima; nisam više vrijedan da me se zove tvojim sinom – ne zaslužujem da me se raspoznae kao tvog sina! No, otac reče svojim slugama, Donesite odmah najbolju odjeću, svečanu i časnu – i odjenite ga, i dajte mu prsten za ruku, i sandale za stopala; i iznesite ugojeno tele te ga zakoljite, dajte da pirujemo i gozbujemo, i budemo sretni i veseli; Jer ovo je moj sin koji je bio mrtav, i ponovo je živ; bio je izgubljen, a sada je nađen!

...No, njegov je stariji sin bio u polju, i kako se vraćao i došao u blizinu kuće, začuo je pjesmu i ples. Pozvao je jednoga od slugu da ga priupita što to znači. Ovaj mu reče, Vratio ti se brat, a otac je zaklao ugojeno tele da proslavi što ga je primio živog i zdravog.

No, stariji je brat bio ljut – duboko gnjevan – i odlučio da ne ulazi. Tada je izašao njegov otac i počeli su se raspravljati. No, odgovarao je ocu, Gle, sve ove godine sam te služio, i nikada se nisam oglušio o tvoju volju; pa ipak mi nikada nisi priuštio toliko mlađem bratu; no kada se vratio on koji je proćerda o tvoj imetak na nemoralne žene, zaklao si za njega ugojeno tele!

A otac mu reče, Sine, ti si uvijek samnom, i sve što je moje, to je i tvoje. Ali bilo je prikladno da se napravi ovo veselje, jer brat ti bijaše nrtav, i ponovo je živ! Bio je izgubljen, a sada je nađen!

Postoji veličanstvena i bogata implikacija u ovoj priči, ali je ovdje nećemo cijelu analizirati. Želimo pogledati u krucijalni dio priče gdje kaže:

**Citat:**

Kada je potrošio i zadnje što je imao, tamo je nastupila velika glad, a on je počeo propadati. Tako se prinudno (nalijepio) povezao sa jednim čovjekom iz te zemlje koji ga je posalo na svoja polja da hrani krmke. I bio bi on rado jeo rogače koje su jeli krmci, ali oni nisu mogli zadovoljiti njegovu glad, a nitko mu nije davao ništa bolje.

Ovo opisuje stanja {uvjetovanosti} Matrice, a meni je najčudnije da riječ prevedena sa grčkog kao „prinudno“ ( ili „udruženo“ u drugoj verziji Biblije) – kollaw – derivat iz kolla, što doslovno znači „zalijepljeno“.

On se „zalijepio“ za „državljanina“ te države. Ne mogu si pomoći, a da ne pomislim na mnoge ljudе koji se „lijepе“ na sisteme vjerovanja... Pa, nećemo ići u tom pravcu. Dovoljno je reći da ovo „lijepljenje“ naznačava neku vrst okova {obaveze} baš kako je opisao Topper u svojoj „eteričnim nitima“ {žarna nit, kao u žarulji, filament}. Također vrlo podsjeća na srednjevjekovne figure iz drvoreza pomenutog u prošlom poglavljiju.

No, činjenica je da, priča govori da ovo rješenje – lijepljenje/vjera – nije funkcionalo. Zapravo, završio je u žalosnom stanju da mora jesti skupa sa svinjama. „I nitko mu nije dao ništa bolje.“

I tako, u tom stanju, konačno je došao do spoznaje da neće postići ništa bolje živući i jedući sa svinjama; došao je do nekih vrlo čvrstih spoznaja:

**Citat:**

Onda, kada je došao sebi, reče, Koliko mnogo slugu ima moj otac koji imaju dovoljno hrane, a ja ovdje skapavam od gladi! Otići ću kod njega i reći mu, Oče, zgriješio sam protiv nebesa i u tvojim očima; i nisam više vrijedan da me se naziva tvojim sinom; učini me jednim od svojih unajmljenih slugu.

Ono što sad želimo znati je ovo: što znači kada je rečeno „...kada je došao sebi... [spoznao je] zgriješio sam protiv nebesa i u tvojim (Očevim) očima?“

Naznaka nam je data u liku svinje. Imajte to na pameti, kako sa ovim budemo išli dalje. Zapamtite da je stanje bivstvovanja sa svinjama bilo rezultat „lijepljjenja“ sa državljaninom te države.

Ubaciti će još neke materijale od Kasiopejaca, kronologijom koju sam pokušala uspostaviti. Nema veze, uskoro se možemo vratiti „linearnom modu“. No, obzirom da je čitaoc sada u poziciji da razumije neke elemente procesa alkemijske inicijacije, metodu „sporog žarenja“, biti će lako uvidjeti da su Kasiopejci ovime bili zagrijavali retortu! I, čudno, to je također dio 3 – 5 kôda. Ako sam, kao što je netko rekao, i bila „izluđivana“ sa tim materijalom, on je zasigurno doveo do nekih zapanjujućih otkrića. Dakle, možda POSTOJI metoda u „ludilu“ Kasiopeaca. 14.12.1996., bila je ova čudna konverzacija sa njima:

**Citat:**

P: T: Dakle, postoji tehniku blokiranja koja se koristi da se snizi vibracijska frekvencija ljudi, da bi ih se sprječilo da vide, točno?

O: Tehnika blokiranja se koristi za mnoge stvari.

P: Zato da ljudi ne razumiju što se dešava oko njih.

O: Da. To je to, u srži. Da ne vide, ne znaju i ne misle ili... vide, znaju i misle ono što je poželjno.

P: Dobro, prijeđimo sad na drugu temu. Broj 33 i broj 11. Ima li još nečeg, nego što je dano u sesiji 11.11.95., nešto što bi mogli nadodati sada, nešto o matematici ili upotrebi tih brojeva?

O: Primarni brojevi su staništa mistike.

P: Što ste mislili pod "Primarni brojevi su staništa mistike"?

O: Samo-objašnjivo, ako koristite alate koje ste dobili (mozgovi).

P: Kako broj može biti stanište?

O: Figurativni govor. (planceta se okrenula nekoliko puta, snažno) I kako je interesantno da sad imamo novu kompaniju "mobitela" zvanu "Primeco".

P: I kako je vezana ta kompanija - operator, zvana "Primeco", sa primarnim brojevima koji su staništa mistike?

O: Nije na nam da odgovorimo na to.

Kasiopejci su opetovano identificirali naše umove kao naš najveći „alat“ za napredak, tako da smo se tu zaustavili da bi između sebe diskutirali, koristeći naše umove, pkušavajući shvatiti što je mogla značiti ta najmisteriozija napomena „Primarni brojevi su staništa mistike“, i što bi to moglo imati sa „ćelijama“ i „telefonima“ {cellphone = mobitel -p.p.} .

Probali smo malu igru asocijaciju sa izrazom „ćelija“ – sa konceptom „nastanjuvanja“ kao prepostavljenim. Došli smo do: Ćelije monaha, zatvori, primarni broj djeljiv sa jedan ili sa sobom. Također smo razmišljali o enkripciji, jer su primarni brojevi često korišteni u šiframa.

**Citat:**

P: Da li je enkripcija ključ?

O: **Oh, tu ima još puno toga. Jedan primjer je: "Zmajske oči" nije toliko dobar kao 7,11, ha?**

P: T: To su primarni brojevi, također, 7 i 11. L: Koja vrsta dokumenata ili spisa... ili što bi

bilo primjenjivo...

O: Ne, Laura ti pokušavaš fokusirati se, ili limitirati koncept, draga moja. Pomisli na to, **koja je Judaistička Kršćanska legenda za kreaciju žene?**

P: Da je žena napravljena od Adamovog rebra. Da je Eva kreirana od Adamovog rebra.

O: Jesi li ikada čula za "primarno rebro"?

P: ( uzdasi iz grupe ) T: Mrzim kad sam u vrtiću i neznam o čemu se radi. Dobro, primarno rebro. Imamo primarno rebro, pa...

O: Što se dešava kod "Primarnog"?

P: L: Izbor. Sužujete kandidate. Što se dešava kod primarnog?

O: Tko biva "izabran" za dalje?

P: Dobro, nastavite...

O: "Primarna Direktiva"?

P: Ok.

O: "Primarno vrijeme"?

P: Prvi, najbolji... i...

O: Nije bit u tome.

P: Znam da to nije bit. Da li je to, o čemu govorimo ovdje, da mi možemo koristiti te primarne brojeve da bi vidjeli od kuda nešto potiče?

O: Rekli smo vam u vezi mistike.

P: T: Oni koriste primarne brojeve, također... L: Oh, oh, shvaćam. Dakle, mistika... misteriozne tajne... stanuju u primarnim brojevima ako se oni koriste kao kod. ( šifra )

O: Imenujte primarne mistične organizacije za ključ za traženje u sistemu.

P: ... ključ za traženje u sistemu?

O: Da.

Imenovali smo: Katolicizam, Kršćanstvo, Judaizam, Kabalizam, Sufizam, Koranizam, Misticizam. Laura je uvidjela da je ostavila po strani knjigu "Razumijevanje Misticizma", bila je iduća do knjige Kabale na polici s knjigama u sobi. Jezuiti, Masoni, Templarski Vitezovi, Rosenkruzeri

### Citat:

P: Dobro. S našom malenom listom koju radimo, da li smo na nekom tragu, ili smo kompletno promašili?

O: Da, sad provjerite ove fotografije krugova u žitu... ima li kakvih primarnih brojeva ukombiniranih u njima?

P: Mislite u vezi dimenzija ili mislite u njihovom sastavu?

O: Sastav i dimenzijske... sve što možete pronaći.

Grupna diskusija: tajna geometrija, sve sekte koje smo naveli koriste primarne brojeve. Ivan 3:16-19, Korinćanima 13. Postanak odlomak 2, nasuprot 22, "uzeto rebro iz čovjeka da se napravi žena" - 2 je jedini paran broj koji je primaran broj. Odl. 3, st. 5 "Vaše oči trebaju biti otvorene i vi ćete biti kao bogovi". Jedenje sa Drva Znanja, ... itd

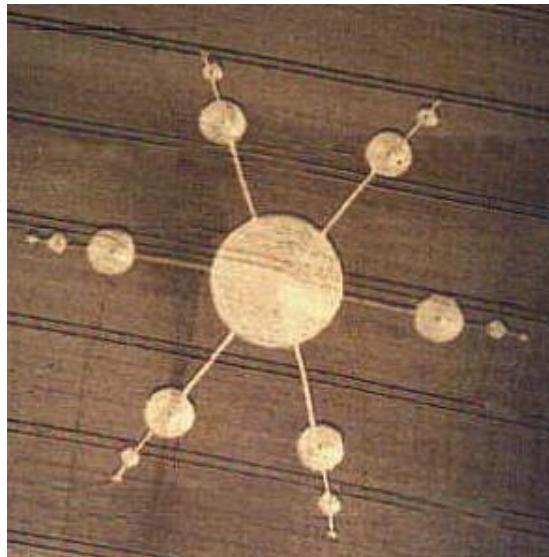
### Citat:

P: T: ...da bi našli način kako da to otkodiramo, da dobijemo odgovore, ili nešto, da bi vidjeli poruke i izvukli nešto iz njih... L: Da li razmišljamo u dobrom smjeru i da nastavimo

tako ili smo skroz skrenuli?

O: Svi su smjerovi kojima trebate ići. Sad, pogledajte na fotografije na zidu! (odnosi se na velike fotokopije brojnih znakova u žitu koje smo prikačili na zid )

P: Dobro, gledamo u njih: iznesite nešto...



O: Prebrojte velike krugove na fotografiji broj 3.

P: Sedam ih je.

O: Da.

P: I što ta fotografija predstavlja?

O: Ne još.

P: T: Dobro, tu je sedam velikih krugova, jedan veliki centralni, i onda šest vanjskih koji su manji. Svaki od šest manjih krugova je povezan s velikim pomoću osovine, ili linije, ili neke vrste veze.

O: Zbrojite velike i male krugove.

P: L: Dobro, sedam ih je. Dodajte male kojih je sedam; dodajte još one manje, imamo 13; i onda one malene-malecke, koji su na kraju izbočeni, bit će ih još šest, pa bi to ukupno bilo 19.

O: Da...

P: T: Dakle, to je još jedan primaran broj: 19 je primaran. L: Ok, to su primarni brojevi. I...

T: Jesu li oni... samo kao ogrank ovdje, da li su tih 6 krugova, prvih 6 koji okružuju veliki krug, da li su to 6 denziteta prikačenih na 7. denzitet?

O: Bez komentara.

P: Dobro, sad, onda izvan njih su manji krugovi, svaki je povezan s jednim idućim na liniji. Tražimo primarne brojeve ovdje. Na što gledamo? Imamo jedan veliki centralni, 6 vanjskih, većih, 6 izvan njih, manjih, 6 izvan njih, malenih... Može li, mislim sad samo površno, ništa konkretno, to predstavljati kuglu, koja postaje sve manja i manja... i tako se kreće u tom smjeru. Ili, dolazi u ovom smjeru. Ili u oba smjera. Kao beskonačna ogledala...

O: Ako trodimenzionaliziraš.

P: L: Ti krugovi bi bili kao lopte, kao kugle. T: Ohhh, to je os, osi x-y-z! Trodimenzionalne osi. Trodimenzionalno, to bi bilo poput ovog ( podiže ruku u zrak, kažiprst prema gore, palac prema sebi, srednji prst drži vodoravno ). Veće, manje, i manje... Trodimenzionalne

osi. Da li idemo nekuda s time ili sam opet zalutao?

O: Da.

P: Idem prema nekud s time?

O: Da.

P: Ahhh, sad to vidim kao trodimenzionalni objekt nasuprot viđenja toga kao ravnog kruga.

O: Objasni to i drugima, također.

P: L: Dobro, pokušat ćemo ih trodimenzionalizirati. Sad, recite nam kamo bi mi trebali poći kod ovoga... J: Pa, prvi spiralno izlazi... Ili DNA molekula... T: Tu mora biti još nečega...



O: Vi ne morate to sve shvatiti večeras, ovo je samo malo **hrane za um**.

P: Da, pa vratimo se na to. Krugovi u žitu, kako ih ja razumijem, vezani su uz kod primarnih brojeva mistike, staništima mistike, i to nekako veže sve te stvari skupa, te različite dijelove slagalice, iz tolikih različitih smjerova i oni će nam omogućiti da primjetimo ili naučimo ili shvatimo nešto što će nam omogućiti da nešto učinimo. Da li je to točno?

O: Blizu.

E, pa ako ta sesija nije bila dovoljna da nekoga izludi, onda ne znam što je. No, kako ćemo ići kroz sljedeći materijal, koji sam prekopala zbog tih naznaka, mislim da će pronicljiv čitatelj uvidjeti ono ka čemu su nas Kasiopejci usmjeravali.

Deepok Chopra piše o Candace B.Pert-ovom otkriću opijatnih receptora u ranim 1970-im:

#### Citat:

Njeno pionirsko istraživanje pokazalo je kako su naše unutrašnje kemikalije, neuropeptidi i njihovi receptori, zapravo podupirači naše svjesnosti, koji se manifestiraju kao naše emocije, vjerovanja i očekivanja, i duboko utiču na to kako mi reagiramo i doživljavamo naš svijet. ( Uvod u Pert-inu knjigu, Molekule Emocija, 1997. )

Ljudski je mozak vjerojatno najsloženija struktura u univerzumu; u nekom smislu, može se smatrati univerzumom unutar sebe. Pri rođenju mladi mozak sadrži oko 100 milijardi nervnih ćelija, ili neurona. Ovaj je broj uprediv sa brojem zvijezda u galaksiji Mliječni Put, tek da vam da ideju o čemu se ovdje radi.

Promislite sada kako veliki električni potencijal postoji unutar tako velikog broja ćelija!

No, sada ne želimo govoriti o njihovom broju, nego o onome što ti neuroni zapravo rade u ovom

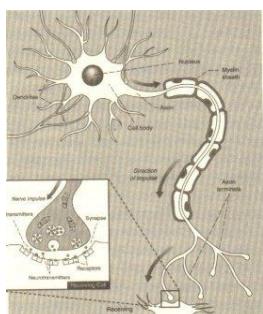
mikrokozmosu naše glave.

Za razliku od vaših prosječnih tjelesnih ćelija, kao što je ćelija u vašem trbuhu ili pankreasu, ili u naslagama masti, neuroni su stalno uposleni složenom međusobnom komunikacijom. Svaki neuron prosječno ima nekoliko tisuća kontakata sa ostalim ćelijama. Neki neuroni mogu imati i do 200.000 veza. Možete li zamisliti pričanje na telefonskoj liniji koja se spaja na toliko ostalih individua, i vođenje evidencije o svim konverzacijama. (I, da, to je baš ona analogija koju koriste znanstvenici: „telefonska kompanija“. A u to ide i „mobitelska“ kompanija!) { mobitel, eng. cellphone, u doslovnom prevodu bi bio ćelijski-telefon, ćelija-telefon – p.p. }

Dr. Steven Hyman, direktor Nacionalnog Instituta za Mentalno Zdravlje piše:

**Citat:**

...Bilo da smo budni ili spavamo, naše moždane ćelije izvode ekvivalent masovne fonacije, šaljući i primajući poruke potaknute električnim impulsima. Čine to specijaliziranim produžecima. Svaka nervna ćelija ima jedno dugačko vlakno, akson, za prijenos informacija, te fina filigranska vlakna za primanje informacija, dendrite. Dužina nekog neuronskog aksona varira. Neki su prilično kratki, dok se drugi mogu protezati i do 1 metra, noseći električni impuls iz, recimo, baze kičme do nožnog prsta. Jedan metar može se činiti kratko, dok ne zamislimo nervnu ćeliju poput zmaja {onaj za puštanje niz vjetar} velikog 1 metar – sa aksonom kao repom dugim 64 km. [Stanja Uma, Nova otkrića o tome kako naš mozak čini da jesmo oni koji jesmo; Editirano od Roberte Conlan, 1999.]



Neuron šalje električni impuls kroz svoj myelinom izolirani akson do aksonskih terminala gdje kemikalije zvane neurotransmiteri bivaju otpuštane da otplove kroz sinapsu do dendrita primajućeg neurona. Ako je zbroj svih dolaznih signala dovoljan, primajući neuron će 'okinuti' {'ispaliti'}, šaljući jedan električni puls duž svojeg aksona do sljedećeg neurona u nizu. Ovo „dodavanje“ impulsa kako bi se odlučilo da li će ili neće neuron 'okinuti' predstavlja neku vrst „glasanja“. **I tako imamo naznaku za Kasiopejsku upotrebu izraza [b] „primarni“, ili „koji bude izabran za dalje“.**

Sada, pri aksonskom terminalu električni se impuls pretvara u kemijski, neurotransmiter, koji na neki način naplavljuje područje oko „primateљa“ ili dendrita susjednog neorona. Ono što je ovdje važno jest činjenica da primajući neuron ima mnoga mala vlakna za prijem neurotransmiterskih signala, ALI može doslovce biti u komunikaciji sa tisućama ostalih neurona. Dakle, kako onda odlučuje kojega će slušati? I zašto je to važno?

Pa, ovdje počinje biti interesantno. Početkom 20-og stoljeća, shvatilo se da lijek/droga mora

funkcionirati u tijelu jer se može „zakačiti“ za nešto u tijelu. Odlučeno je da se to mjesto zove „receptor“. Nitko zapravo nije znao kako je to „kačenje“ funkcionalo, ili zašto je vodilo do cijele kaskade promjena u tijelu, no bilo je tu. Uzmite lijek/drogu, i u mozgu se dogode svakovrsne stvari i/ili ostalim područjima tijela.

Danas je nakon mnogih godina istraživanja poznato, da je **receptor zapravo jedna molekula!** I ne samo to, nego je jedinstveno komplikirana. Imagte na pameti da molekula, po definiciji, predstavlja najmanji mogući dio nečega što se još uvijek može prepoznati kao specifična supstanca.

Molekula je sastavljena od atoma. Atomi izgleda formiraju veze jedan sa drugim u skladu sa izvjeznim pravilima. Ta pravila imaju neke veze sa brojem elektrona u „školjci“ {ljusci} sa najvišim energetskim nivoom određenog atoma. Jedan atom je ono što JEST zahvaljujući broju elektrona koje posjeduje, a ti su elektroni aranžirani u „školjkama“ poput orbita planetarnih tijela oko Sunca. Jedino što se ne mogu smatrati okruglim planetarnim tijelima, nego više nešto poput „oblaka“ energije. Pune „školjke“ su osobito stabilne, tako da izgleda da atomi „vole“ sebe aranžirati na način da su im vanjske školjke pune. Elektroni također dolaze u dva „okusa“, kao „gore“ i „dole“, i jedan „gore“ elektron voli se spariti sa „dole“ elektronom. To se odnosi na stanje „spina“ atoma. I, u ovisnosti o broju elektrona u vanjskoj školjci atoma, i koliko elektrona bi on „volio“ imati u svojoj vanjskoj školjci, može se povezati sa jednim ili više drugih atoma.

Ugljik, npr, ima „valenciju“ od četiri, jer ima mogućnost da stvori 4 veze. Vodik ima valenciju jedan jer može stvoriti samo jednu vezu. To znači da se ugljikov atom sa 4 „priključka“ može povezati sa 4 atoma vodika. To proizvodi molekule metana ili CH<sub>4</sub>. Kisik ima valenciju 2 što znači da se jedan ugljikov atom sa valencijom 4 može vezati sa svakim od 2 atoma kisika putem neke vrste „dvostrukog“ jarma. Proizvod toga je ugljični dioksid, ili CO<sub>2</sub>. Naravno, postoje neke interesantne kombinacije poput ugljičnog monoksida koji ostavlja svije slobodne valencije, i ozon koji se sastoji od 3 atoma kisika, i ostavlja dvije slobodne valencije. Obje te molekule kao da vrebaju da se za nešto zalijepi!

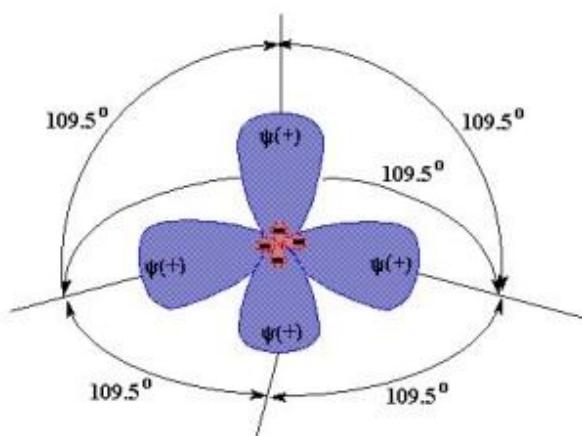
Ova slika pokazuje dva načina predstavljanja molekula. Metoda na desno vjerojatno je bliža „stvarnosti“, u smislu „oblika“, iako je to još uvijek stilizirano.

Najvažniji atom u biologiji je ugljik. Otkriveno je da u slučaju ugljika, četiri veze se produžuju iz centralnog atoma prema četirima kutovima normalnog tetraedra. Kao što smo primijetili, ugljik ima valenciju 4, i događa se da je najstabilnija konfiguracija nekog atoma kada ima vanjsku školjku ispunjenu sa 8 elektrona. Normalno, to je najveća valencija koju neki atom može imati.

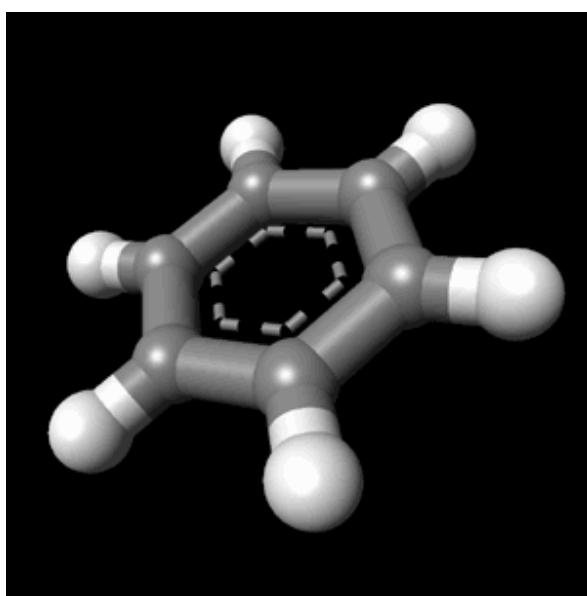
Znam da neki od vas primijećuju značaj tih brojeva, razmišljaju u „mističkim terminima“ metafizike, gdje nekako uvijek kao da nema puno smisla; a sada počinjemo gledati u te stvari i shvaćati da bi takvi brojevi mogli imati vrlo dubok značaj, iako ne u ritualnom i magičnom smislu. Dobivamo ideju da možda svi mitovi i tzv. „tajne“ koje su tako čvrsto umotane u velove analogije i alegorija, mogu zapravo biti stvarna znanost. Kao što je Jessie Weston napomenuo, tu bi se moglo raditi o „raščlanjivanju iščezle civilizacije“. A čak i ako to nije izopačena informacija od nekog drevnih ljudi koji su bili tehnički napredniji od nas, mogla bi biti informacija iz legitimnih „viših izvora“ koja je bila sakrivena u aluzijama i zagonetkama. Moglo bi biti da sve te zakukljene stvari koje su nam dole proslijedene, predstavljaju baš mitifikaciju značajnih znanstvenih informacija. A, ako je to slučaj, mi

moramo iz toga oljuštiti svaki ritual, religiozne besmislice, babaroga stvari, te prijeći na posao i otkriti ovu „znanost duše“ u pravim terminima.

Vratimo se na našu temu. Ovo je vrlo čudna zagonetka o atomu ugljika – temeljnog atomu naše egzistencije. Kada ugljik stvara veze, one su potpuno simetrične, kako je to pokazao Linus Pauling. To znači da 4 veze leže u pravcima prema kutovima **pravilnog tetraedra**. Bilo je zaključeno da, kao dodatak tome što atom „voli“ imati vanjsku ljuštu ispunjenu, elektroni vole biti što je moguće više udaljeniji jedan od drugoga u tim vezama, koliko god je to moguće, što rezultira ovim aranžmanom.



Ugljikovi atomi su vrlo „sretni“ kada oblikuju veze sa ostalim ugljikovim atomima. To je baza poznate prstenaste strukture benzena.



Benzenov prsten je posebice stabilan molekularni oblik, jer prirodni kutovi napravljeni četverima veznim ugljikovim orbitama udobno sklapaju šestostranu strukturu – HEKSAGON!

Sada bismo mogli još poduze opisivati vezivanja i crtati dijagrame i sve što ide uz to. No, esencijalna

stvar koju ovdje treba znati je: rezultirajuće molekule koje su spojene zajedno u tim procesima kemijskih vezivanja imaju specifičan OBLIK. Ugljikove veze imaju veliku fleksibilnost, dozvoljavajući savijanja, i mogu postojati zapetljaji i udvostručenja ispred i iza kako bi se stvorili vrlo složeni i specifični oblici. Ti zapetljaji i uvijanja donose drugačije atome od grupe sa jedne strane u kontakt sa drugima, čime se omogućuje svakovrsno složeno vezivanje. Prirodni kut između ugljikovih veza također uzrokuje da je oblik prstena benzena osobito favoriziran i u dugačkom ugljikovom lancu. Isti prirodni kut može činiti da lanac ima tendenciju da čini 'petlju' uokolo sebe. U takvom slučaju ugljikovi atomi nisu združeni da zatvore prsten, nego mogu nastavljati lanac polimera poput **namotaja zmije**.

Ugljikohidrati, npr, su grupa supstanci temeljenih na strukturi benzenovog prstena. U ugljikohidratima, većina ugljikovih atoma su udruženi sa dva druga ugljikova atoma ali imaju svaki od njih one druge dvije veze iskorištene u kombinaciji sa ostalim atomima ili grupama OH na jednoj strani i H na drugoj strani. Zajedno, bez ugljika u sredini, OH i H bi tvorili H<sub>2</sub>O, ili vodu. Dakle, izraz ugljikohidrat doslovce znači „vodeni ugljik“.

Jednostavniji ugljikohidrati, ili „vodeni ugljici“, nazivaju se šećeri. Ako se radi o šećeru sa sistemom {samo} jednog prstena, onda je on monosaharid. Maltoza je disaharid. Lanac jedinica glukoze može se kombinirati da tvori polisaharid zvan škrob. Nešto malo drugačiji aranžman čini još jednu poznatu biološku supstancu, celulozu.

Postoje 6 ugljikovih atoma u vašem temeljnog monosaharidu. Ali neki monosaharidi sadrže **samo 5 ugljikovih atoma**, od kojih su 4 vezana za 1 atom kisika u obliku **petostranog prstena**. Peti ugljikov atom je dio bočne grupe CH<sub>2</sub>OH. Takve su tvari nazvane **pentoze**. Jedna od njih sliči glukozi, osim što nema ugljikova atoma sa pripadajućim bočnim grupama, zove se **riboza**. Druga je slična ribozi, osim što je jedna od njenih OH grupe izgubila atom kisika, pa je na tom mjestu ostala jednostavna CH veza, zove se **deoksi-riboza**. To znači da je to „riboza u kojoj nema jednog kisika.“

Deoksiribozu je temeljna jedinica koja daje ime deoksiribonukleinskoj kiselini, ili DNK, osnovnoj molekuli života.

Zvući kao „primarno rebro?“ {Adamovo. U engleskom se igra riječi poklapa „prime rib-ose“ - „primarno rebro-osa“ – p.p.}. Kasnije ćemo se vratiti na to.

Vratimo li se na jednomolekularne receptore na ćelijama, možemo razumijeti iz principa povezivanja o kojima samo pričali, da ti receptori imaju vrlo specifične oblike koji precizno definiraju koje će im kemikalije biti privlačne, ili obratno. Možemo shvatiti da tu postoje atomske sile koje uzrokuju privlačnost između molekula. Receptorske molekule na ćelijama odgovaraju na te energije „meškoljenjem, podmetanjem, vibriranjem i čak **brujanjem** kada se njihov preferirajući oblik izmjenjuje iz jednog u drugi.“ Receptori su pričvršćeni na ćeliju, „plutaju“ na njenoj površini, poput **lotosova cvijeta** na površini jezerca, sa korijenima koji se produžuju u unutrašnjost ćelije. Referenca na lotosov cvijet podsjeća na „Četiri Sina Horusova“, ponekad predstavljena kao „Lotos“. I na ovo ćemo se također kasnije vratiti.

Postoje mnogi tipovi receptora na površini ćelije, a da su kojim slučajem kodirani bojom, površina ćelije sličila bi u divlji mozaik sastavljen od najmanje 70 različitih boja. Broj „kockica“ mozaika varira – 50.000 jedne vrste, 10.000 druge, 100.000 treće itd. Tipični neuron može imati milione receptora na svojoj površini.

Još jedna interesantna analogija koju znanstvenici koriste pri opisu neurona i njihovih receptora je da su oni poput „stabla sa pupoljcima“. Zapravo, vizualno, to je frapantna sličnost, tako da znanstvenici koriste izraze za rast neurona „grananje“ i „račvanje“. Ako koristimo ovu analogiju, kora drveta analognja je membrani ćelije neurona, to je „koža“ neurona. Međutim, suprotno od kore drveta koja je čvrsta i statična, membrana ćelije je podeblja fleksibilna granica koja ćeliju drži na okupu poput jednog tijela.

Drvo života ?

Promotrimo što ti receptori rade. Već znamo da oni „privlače“ druge molekule i odgovaraju na atomske/kemijske sile različitih vrsta veza. Dr. Pert piše:

**Citat:**

U osnovi, receptori funkcioniraju kao senzitivne molekule – skeneri. Baš kao što se naše oči, uši, nos, jezik, prsti i koža ponašaju na način senzornih organa, također to čine i receptori, samo na ćelijskoj razini. One lebde u membranama vaših ćelija, plešu i vibriraju, čekajući da pokupe poruke prenašane od strane drugih vibrirajućih malih kreatura, također napravljenih od amino kiselina, koje dolaze putem – tehnički rečeno difuzno – kroz tekućinu koja okružuje svaku ćeliju. Mi volimo opisati te receptore kao „ključanice“ {brave}, iako to nije baš u potpunosti precizan izraz za nešto što se konstantno miče, pleše na ritmičan, vibracijski način.

Svi su receptori proteini... I oni se nakupljaju u ćelijskoj membrani čekajući na ispravne kemijske „ključeve“ da doplivaju do njih kroz vanćelijsku tekućinu i da se namontiraju na taj način da se uklope u njihove ključanice {brave} – proces znan kao spajanje, vezivanje.

Spajanje. To je seks na molekularnom nivou!

I što je taj kemijski ključ koji pristaje uz receptor i uzrokuje da ovaj pleše i njiše se? Elemenat odgovoran za to zove se ligand. To je kemijski ključ koji se vezuje na receptor, ulazeći u njega poput ključa u ključanicu, uzrokujući poremećenje da potakne molekulu da se ponovo presloži, mijenjajući njen oblik dok ne – klik! – **informacija uđe u ćeliju.** [Pert, 1997.]

I tako ponovo imamo našu „mobitelsku“ {ćelijski-telefon!} analogiju. I ne mislim da je previše ako se kaže da je ligand ćelijski ekvivalent za falus! **Ligand** dolazi iz latinskog „ligare“, ili ono što veže. Ista je riječ također korijen za „religiju.“ Čudno, je'l da? No i tu ćemo špekulaciju ostaviti za kasnije.

Receptori su prve komponente emocije.

Ligand je bilo koja prirodna ili umjetna {koju je napravio čovjek} supstanca koja se selektivno veže za svoj vlastiti specifični receptor na površini ćelije. Ligand udara u receptor, pa sklizne, onda opet ispočetka. Kada se sudara, on vezuje, i svaki put receptoru prenosi poruku sa svojim molekularnim svojstvima.

Dr. Pert piše:

### Citat:

Iako je naša standardna predodžba da ključ upada u bravu, nešto dinamičniji opis ovog procesa mogao bi biti **dva glasa** – ligand i receptor – **pogađaju istu notu** i proizvode vibraciju koja zazvoni zvonce na vratima da se otvori put u hodnik prema ćeliji. Ono što se zatim događa je prilično zadivljujuće, začudno. Receptor nakon što je primio poruku, prenosi ju sa površine ćelije duboko u njenu unutrašnjost, gdje **poruka može dramatično promijeniti stanje ćelije**. Lančana reakcija kemijskih događaja pokrenuta je kao da mali strojevi ulijeću u akciju, i, rukovođeni porukom liganda, započinju brojne aktivnosti – proizvodnju novih proteina, donošenje odluka o diobi ćelije, otvarajući ili zatvarajući ionske kanale, dodavanje ili oduzimanje energetskih kemijskih grupa **poput fosfata** – eto nabrojali samo samo nekoliko primjera. Ukratko, svaki je moment života ćelije određen vrstom receptora na njenoj površini, i da li su ti receptori zauzeti ligandima ili nisu. Na nešto općenitijoj skali **ti minutni fiziološki fenomeni pri ćelijskoj razini mogu se prenijeti u velike promjene u ponašanju, fizičku aktivnost, čak i u raspoloženje**.

...Kako ligandi bivaju nošeni strujom tekućine koja ukružuje svaku ćeliju, samo oni ligandi koji imaju molekule točno određeno oblikovane, mogu se vezati na specifičnu vrst receptora. Proces vezivanja je vrlo selektivan, vrlo specifičan! Zapravo, možemo reći da se vezivanje događa kao rezultat receptorske specifičnosti, znači receptor ignorira sve osim posebnog liganda koji je napravljen da se sa njim uklapa. Npr, opijatni receptor može „primiti“ samo one ligande koji su članovi opijatne grupe, poput endorfina, morfina ili heroina. Valiumski {diazepam, znan kod nas još i kao apaurin} receptor može zakačiti samo valijumske i njemu slične peptide.

...Ligandi su općenito mnogo manje molekule nego receptori za koje se vežu, a podijeljeni su u tri kemijska tipa. Prvi tip liganda uključuje klasične neurotransmitere, koji su male molekule sa nezrapnim imenima poput acetilholina, norepinefrina, dopamina, histamina, glicina, GABA i serotoninina. To su najmanje, najjednostavnije od molekula, općenito napravljene u mozgu da prenose informacije kroz međuprostore ili sinapse između neurona i dalje.

...Druga kategorija liganda napravljena je od steroida, uključuje seksualne hormone testosteron, progesteron i estrogen. Svi steroidi nastaju iz kolesterola koji biva transformiran u nizu biokemijskih koraka u specifičnu vrstu hormona.

...Peptidi su mi do sada najdraža kategorija liganda, ujedno i najveća, jer obuhvaća možda 95% svih {liganda}. ...Poput receptora, peptidi su napravljeni od nizova aminokiselina...

...Peptidi su majušni dijelovi proteina a riječ protein se izvodi iz proteos, što znači **primarni**. Proteini su prepoznati kao temeljni materijali za život. Peptid se sastoji od niski aminokiselina združenih poput perli na vrpci. Veza koja drži na okupu aminokiseline napravljena je od ugljika i dušika. Ta je veza tako jaka da su potrebni sati, u nekim slučajevima i DANI kuhanja u jakoj kiselini da se slomije na dijelove! Kada se u takvom proteinu nalazi 100 ili više aminokiselina, naziva se polipeptidom. Nakon što dosegne 200 aminokiselina, postaje poznat kao protein.

...Ako je ćelija stroj koji pokreće sav život, onda su **receptori dugmad na kontrolnoj ploči** tog stroja, a specifični peptid (ili druga vrst liganda) je prst koji pritišće tu dugmad i započinje akciju. .[Pert, 1977., zadebljanja moja]

Aminokiseline bivaju nanizane skupa kako bi tvorile peptide, u maloj „tvornici“ zvanoj ribosom, koji se nalazi u svakoj ćeliji. Sam ribosom se sastoji od mnoštva raznih proteina kao dodatka trima

molekulama ribonukleinske kiseline. Prateći instrukcije, dio DNK će se odviti {odmotati} i napraviti „radnu kopiju“ RNK koja zatim „odpluta“ ribosomu. Svaka aminokiselina ima „trojni kôd“ koji uzrokuje da zadana aminokiselina bude prenešena i združena na rastući lanac peptida na ribosomu.

Još jedno Primarno Rebro? { U engleskom se igra riječi „prime rib-ose“ -„primarno rebro-oza“, ili „rebro-som“ – p.p. }.

Sjetite se sada sa čim smo ovdje započeli: kemičari su se pojavili sa idejom da droga funkcioniра u tijelu na način da se zakači za nešto u tijelu. A sada znamo o receptorima i da su prijemčivi za kemikalije proizvedene od strane samog tijela. I više od toga, iznašli smo da kao dodatak električkim prijenosima nervnih impulsa, „telefonskom sistemu“, ligand-receptorski sistem predstavlja drugi nervni sistem. I izgleda da je ovaj kemijski sistem „daleko drevniji i temeljniji za organizam“.

Dok ova „nova 'mobitelska' telefonska kompanija“ nije došla u fokus 1970-ih godina, najveća znanstvena pažnja bila je posvećena neurotransmiterima i malim „skokovima“ koje su ovi izvodili preko sinaptičke pukotine. Izgledalo je da temeljni neurotransmiteri prenose temeljne potuke tipa „uključi“ ili „isključi“ {on ili off}.

Peptidi (sjetite se, ova je riječ povezana sa brojem 5, a postoje 3 osnovna tipa kemijskih glasnika, tako daimamo ovdje u osnovi 3 – 5 kôd) se mogu ponašati poput neurotransmitera, šireći se kroz sinaptičku pukotinu, no primarna im je funkcija izgleda da se kreću kroz vanćelijski prostor, plove krvlju i moždano kičmenom tekućinom, prevalujući velike udaljenosti u tijelu, i stimuliraju složene i temeljne promjene u ćelijama kada se zakače u receptore.

1984., napredak u biokemiji omogućio je znanosti da razumije receptore kao **informativnu mrežu rasprostranjenu širom tijela; biokemijski temelj emocija**. Dodatna su istraživanja pokazala da su receptori i ligandi molekule „informacija“ jezika korištenog od strane ćelija širom organizma. Ova komunikacija povezuje područja tjelesnih funkcija koja obuhvaćaju endokrini sistem, neuroliski, gastrointestinalni, i najvažnije, imuni sistem.

### Citat:

...Muzičko žamorenje receptora koji se vezuju sa svojim mnogobrojnim ligandima, često u udaljenim dijelovima organizma, stvara jednu integraciju strukture i funkcije koja dozvoljava organizmu da funkcioniira glatko i inteligentno. [Pert, 1997.]

Mislim da je čitatelj već mogao shvatiti da Ujedinjena Stanja Svinjeti, ili Staništa Mistika, imaju veliku povezanost sa time koji se receptori i ligandi povezuju, i da frekvencijska rezonancija ima puno veze sa time koju „pjesmu“ pjevaju ćelije, i da je to jasno razumijevanje Kaiopejske poruke u njihovoј zagonetnoj napomeni o „primarnim brojevima“ i „mobitelima“ {ćelijskim-telefonima, kako bi englezi rekli – p.p.}. Naravno, pitanje je: što su točno „poželjne“ kemikalije koje bi netko htio proizvesti, kako to točno izvesti?

Upravo u odgovorima na ova pitanja nalazi se naš izlaz iz zamke Predatorova Uma.

Sjetite se da „nijedna droga/lijek ne može djelovati dok se ne pričvrsti“. To znači, da ako droga funkcioniра, to je stoga što postoji receptor za nju u tijelu. To onda ukazuje da je receptor tu jer se vezuje za ligand koji proizvodi samo tijelo, što ukazuje da tijelo može proizvoditi svoje vlastite droge/lijekove, potičući svoje ozdravljenje, pod prikladnim okolnostima.

Gledajući u drugom smjeru, kada razmotrimo droge koje mijenjaju „ponašanje“, poput heroina, marihuane, Libriuma, „andeoskog praha“, ili PCP-a, itd., koje ubrzavaju radikalne promjene u emocionalnim stanjima, one {droge} također moraju imati mogućnost da se vežu, jer postoje receptori za slične supstance koje proizvodi tijelo. LSD i ostali halucinogeni, koje proizvode promjene u spoznavanju, također se moraju vezivati jer postoje receptori specifični za njih; što nam ponovo ukazuje da se te kemikalije pod određenim okolnostima mogu proizvesti u samom tijelu.

Nažalost, dr. Pert je zauzela stajalište da je promjena u emocionalnim stanjima povezana sa promjenom u svijesti, jer je jasno da droge uzrokuju mnoge privremene emocionalne promjene i rezultiraju padom svjesnosti; obzirom da je ono što mi tražimo veza za proizvodnju trajnih promjena u svijesti – istinske svijesti – a ne imitacije Predatorova Uma – ovisnosti o emociji koja nas drži usnule u Matrici, u kutiji za hranu {lunchbox} 4D OPS.

Nakon jedne nezgode koja ju je otpremila u bolnicu, dr. Pert je dobila informacije iz prve ruke glede iskustva sa drugom koja mijenja emocije:

**Citat:**

Nije bilo sumnje da je djelovanje droge u mom tijelu proizvelo jasan euforički efekt, koji me ispunio blaženstvom na granici ekstaze, kao dodatak oslobođanju od svih bolova. Veličanstven dio je bio da je droga također izgleda kompletno izbrisala svaki strah ili emocionalnu neugodu koju sam imala kao rezultat hospitalizacije i odvojenosti od supruga i malog djeteta. Pod njenim uticajem osjećala bih se duboko ozdravljenom i zadovoljnom, kao da nije bilo ni jedne stvari na svijetu koju bih poželjela. Zapravo, zavoljela sam drogu toliko da kada sam trebala biti otpuštena, bavila sam se mišlju da ukradem malo, da uzmem sa sobom. Sada vidim kako ljudi postaju ovisni!

...Sjećam se veličanstvenosti i kako su male molekule u mojim celijama koje daju to prekrasno osjećanje svaki puta kada mi je med.sestra dala intramuskularnu dozu morfina... [Pert, 1997.]

Dr. Pert nam je dala primjer „štakora u blaženstvu“:

**Citat:**

Jedan od mojih najdražih slajdova... tri štakora, valjala su se na leđima, lamatala nogama, očiju zatvorenih, očito u dubokoj nesvjesti. ...Možete reći prema njihovom govoru tijela da su potpuno zadovoljni i da nemaju ni najmanju brigu na svijetu – to je rezultat injicirane supstance zvane endorfin, prirodnog morfina kojeg proizvodi tijelo...

...Šokantna ali uzbudljiva činjenica iznađena otkrićem opijatnih receptora, bila je da nije bilo važno da li ste laboratorijski štakor, Prva Dama, ili narkoman – svi su imali potpuno isti mehanizam u mozgu za stvaranje blaženstva... [Pert, 1997.]

Nažalost, dr. Pert ponovno griješi miješajući ovo „besmisleno blaženstvo“ sa „proširenom svijesti“. Morfin mozga sastoji se od **para peptida**, svaki dužine 5 amonokiselina, i prisjetili smo se onog što su Kasiopejci jednom rekli: „O, tu je toliko toga. Jedan primjer je: 'Zmajske oči' nije tako dobro kao 7,11, je'l?“

### Citat:

Još jedan peptid, kriptično nazvan „Supstanca P“, bio je parcijalno izoliran iz konjskog mozga i crijeva, 1931.g. To je učinio Ulf von Euler. Dobio je nobelovu nagradu, čak iako je Supstanca P ostala kemijski nedefiniran „prah“ kroz četrdeset godina, dok Susan Leeman nije odredila njenu 11-aminokiselinsku strukturu 1971.g. S.Leeman u vrijeme ovog pisanja, tek treba dobiti nobelovu nagradu; zapravo, odbila je stalno mjesto na Harvardu, gdje je, nakon što je odredila strukturu Supstance P, otkrila da peptidne aktivnosti nadilaze one o kojima smo do sada znali... [Pert, 1997.]

Prvi peptid sintetički repliciran bio je oxytocin. Oksitocin se oslobađa iz hipofize tijekom rađanja i vezuje na receptore u uterusu gdje uzrokuje kontrakcije koje izbacuju dijete. Kasnije je naučeno da se oksitocin ne otpušta samo tijekom poroda, nego da je također odgovoran za maternične kontrakcije ženskog orgazma.. Također se veže na receptore u mozgu proizvodeći „**promjene u mišljenju**“ koje mi opisujemo kao „materinsko ponašanje“. Oksitocin je 8-aminokiselinski peptid. On je aktivni sastojak hipofize.

Sintetičko stvaranje peptida uključuje eksperimentalne zamjene jedne ili više aminokiselina u lancu što može napraviti drogu/liječnik koja je jača, dugotrajnija, i otpornija na raspad nego vlastita tjelesna supstanca. A to naravno ukazuje na neku vrstu „Doručka za šampione“, za Gomilu pri Kozmičkom Ručku.

Kako je vrijeme prolazilo u ludoj trci za otkrićem svih peptida i onime što peptidi mogu činiti, smatralo se da se oni svi proizvode u mozgu i šalju po tijelu da obavljaju poslove, kao npr, da ublaže bol u lokalnim dijelovima tijela kada treba. Tek se kasnije shvatilo da se svaki pojedini peptid može proizvesti u bilo kojem dijelu tijela.

Iako je struktura peptida jednostavna, njihovi su efekti složeni. Zato su oni subkategorizirani kao hormoni, neurotransmiteri, neuromodulatori, faktori rasta, crijevni peptidi, interleukini, citokini, kemikini, i faktori kočenja rasta. No, na kraju, svi oni rade jednu stvar – **isporučuju informaciju** tjelesnim ćelijama. Oni su „sistem ćelijskog telefona“ sastavljenog od proteinima sličnim, ili **PRIMARNIH** supstanci.

Za peptidne receptore se jednom smatralo da su ograničeni samo na hipotalamus. Eksperimenti otkrivanja i mapiranja dr.Pert su pokazali da oni postoje također i u korteksu, dijelu mozga gdje se kontroliraju više funkcije, i u limbičkom sistemu ili emocionalnom mozgu.

U prikupljanju podataka da se prikaže mapa opijatnih receptora, bilo je otkriveno da oni postoje u najnižim stvorenjima na „evolucijskoj skali“. To je ukazivalo da je ta molekula bila očuvana tijekom vremena, kroz eone evolucije. Kako se pokazalo, opijatni receptori su najkoncentriraniji u limbičkom sistemu, ili u klasičnom „emocionalnom krugu“. Opijatni receptori imaju puno veze sa tjelesnim užitak/bol kontinuumom koji „programira“ tijelo za opstanak.

1950-ih godina bihevioristički psiholozi {behavior = ponašanje, - p.p.} su otkrili da će električnom

stimulacijom nekih centara u mozgu štakora izazvati ponašanje koje će ukazivati da je u boli. Također su otkrili da druge točke u mozgu procesuiraju zadovoljstvo, i kada bi štakor bio prikopčan i u mogućnosti da sam stiše prekidač tog centra zadovoljstva, on bi to činio satima dok se ne bi srušo od iscrpljenosti.

Postoji područje u mozgu zvano „periakvaduktal sivo“, smješteno na spoju 3. i 4. ventrikla u sredini mozga. To je čvorišno područje gdje se mnogi nervi uskladjuju radi procesuiranja informacija. Iako nije u klasičnom smislu smatrano dijelom limbičkog sistema, posjeduje neuronske staze, puteve, koji se kače u limbički sistem. Ovo je područje u kome su opijatni receptorji koncentrirani – to je također područje u kojima se postavljaju pragovi bola.

[Oni gadljivi trebali bi preskočiti sljedećih nekoliko paragrafa.]

Kako je istraživanje napredovalo, shvatilo se da ovisniku o drogi, prva intravenska inekcija pogađa mozak poput seksualnog orgazma. Iz tog zapažanja, smatralo se da je zadovoljstvo doživljeno tijekom orgazma bilo popraćeno valom endorfina u krvotoku. Napravljeni su eksperimenti da se izmjere nivoi endorfina u krvi u odnosu na različita ponašanja.

Za jednu studiju korišteni su hrčci zbog toga što su vrlo „predvidljivi“ u seksualnom smislu. Evo kako to ogoljeno opisuje dr.Pert:

**Citat:**

...Dvije minute lizanja ovoga ili onoga, tri minute naguravanja, itd... i akt je završen.  
Mužjaci... ejakuliraju oko 23 puta po ciklusu. [Pert, 1997.]

Životnjama je bio ubrizgan radioaktivni opijat prije snošaja, i tada, u različitim točkama ciklusa bila im je odsječena glava. Odstranjeni su mozgovi i korištena je autoradiografija da se vidi gdje su endorfini ispuštani tijekom orgazma, i u kojim količinama. Pronađeno je da je razina endorfina u krvi povećana oko 200% od početka do kraja seksualnog akta.

Paa, bila sam prilično znatiželjna da naučim kako znanstvenici otkrivaju stvari u ovom slučaju. Dakle, nadajmo se da ako išta dobrogade izade iz ovog užasnog posla, da će to na neki način blagosloviti patnje tih jadnih hrčaka. A imajmo također na pameti da su slični eksperimenti bili napravljeni i na ljudima...

Dr.Pert je nastavila sa svojim eksperimentima sa kemijom emocija kroz mnoge godine. Razvila je konceptualno razumijevanje temeljeno na njenoj procjeni da „su te biokemikalije fiziološki supstrati emocija, molekularna podupiranja onoga što mi doživljavamo kao osjećaje, osjete, misli, pokretačke sile, možda čak duh ili duš.“

U knjizi Izražavanje Emocija u Ljudi i Životinja, Charles Darwin pisao je o činjenici da ljudi posvuda imaju zajedničko facijalno emocionalno izražavanje, a neke od tih izražaja dijelimo i sa životnjama. Vuk koji kezi zube koristi iste mišiće lica kao i čovjek kada je bijesan ili u opasnosti. Izgleda da je ista „fiziologija“ emocija očuvana i opetovano korištena kroz eone vremena i između vrsta. Na temelju ovih opažanja, Darwin je teoretizirao da emocije moraju biti ključ za „preživljavanje najprilagodenijih“.

Postoji jasan eksperimentalni znanstveni dokaz da su facialni izrazi ljutnje, straha, tuge, zadovoljstva i gadenja isti, bio proučavani čovjek Eskim ili Talijan. Facialni izrazi ostalih emocija, poput iznenadjenja, prezira, srama/krivnje vrlo su slično rašireni među kulturama. Ovo ukazuje da emocije imaju urođene genetske mehanizme za svoje izražavanje.

Postoje i druge odlike dobivene u tim studijama povezane sa razlikovanjima između emocija, raspoloženja i temperamenta. Emocija je najprolaznija; raspoloženje može potrajati kroz nekoliko sati ili dana; a temperament ostaje tijekom cijelog života. Temperament se pokazao, eksperimentalno, da je genetski baziran, i vjerojatno je da su parametri raspoloženja i emocija slično bazirani u našim genima.

Kada govorimo o emocijama na ovaj način, treba se razumijeti da to uključuje sve poznate ljudske izražaje ljutnje, straha, tuge, zadovoljstva, uživanja, hrabrosti; jednako kao i „osjete“ ugode i bola, i stanja pokretačkih sila {nagona} poput gladi i žedi. Sve je to mjerljivo u kemijskim terminima.

Međutim, dr.Pert, kako sam već rekla, ide čak i dalje i upućuje na još neopipljivija stanja, ili subjektivna iskustva, kao što je „duhovna inspiracija“, strahopoštovanje, blaženstvo i ostala „stanja svijesti“.

Mislim da nije uspjela napraviti razliku između kemikalija koje proizvode stanja i **stanja koja proizvode kemikalije**. No, na to ćemo se vratiti kasnije.

Vratimo se našim opijatnim receptorima i limbičkom sistemu: pokazalo se da jezgrene strukture limbičkog mozga poput amigdale, hipokampa i limbičke kore, koje izgleda da su uključene u emocionalno ponašanje, sadrže 85 do 95% različitih neuropeptidnih receptora. Wilder Penfield, radeći u 1920-ima, eksperimentirao je tijekom operacija na otvorenom mozgu poduzetih radi kontrole teških epilepsija. Iznašao je da kada bi električki stimulirao limbičku koru iznad amigdale (dvije bademaste strukture na svakoj strani prednjeg dijela mozga, otprilike 2,5 cm u mozgu udaljene od ušne školjke) mogao je izmamiti cijelu skalu emocionalnih prikaza. Pacijenti su reagirali snažnim reakcijama tuge, ljutnje, užitka te proživljavalii stare memorije! Tijela bi im se tresla od bijesa ili smijeha, plakali bi, a krvni tlak i temperatura bi fluktuirali u skladu sa onime što bi se „proživljavalo“.

NIMH istraživač Paul MacLean popularizirao je ideju da je limbički sistem „sjedište emocija“. Njegova trojna teorija držala je da u ljudskom mozgu postoje 3 sloja, kako smo već diskutirali u psihološkim terminima utisaka. MacLean je predložio da ta 3 sloja predstavljaju različite nivoe u ljudskoj evoluciji. Moždano deblo ili prvi krug {oko}, naziva se reptilski mozak (nije li TO interesantno?). To je sjedište autonomnih funkcija, uključujući i onaj „borba ili bijeg“ odgovor. Ovdje se nadzire „sigurnost“ organizma, i, ako se percipiraju izvjesne prijetnje, pokrenuti će automatsku kaskadu odgovora namijenjenih očuvanju života organizma.

Limbički sistem, ili drugi krug, okručuje vrh moždanog debla, i predstavlja, kako smo već rekli, sjedište emocija. Moždana kora, ili treći krug, frontalni mozak, jest sjedište razuma. Ali također može manifestirati emocije!

To nas vodi do činjenice da su opijatni receptori također vrlo gusti u čeonim režnjevima moždane kore ljudskog mozga, a ovaj dio mozga dijeli mnoge veze sa amigdalom, jednom od limbičkih struktura, ili dijelom sjedišta emocija.

Prednja kora, prema teoriji novije evoluirana, naj LJUDSKIJA, od moždanih struktura, mora „probiti“

putove između sebe i ostatka mozga da bi omogućila ljudima da kontroliraju svoje emocije i ponašaju se nesebično. Iako je kapacitet da se to nauči prisutan u izvjesnoj mjeri čak i u najjednostavnijim stvorenjima, snaga volje je jedinstveno ljudski elemenat. I smatra se da obitava u frontalnoj kori.

William James teoretizirao je da emocije izviru iz tijela a onda bivaju percipirane u glavi, gdje „izumljujemo“ priču koja ih objašnjava. Pišući 1884.g., zaključio je da je izvor emocija čisto utrobnii, izvire iz tijela i nije spoznajan, i da najvjerojatnije nema moždanog centra za emocije. Mislio je da mi percipiramo događaje i imamo tjelesne osjećaje, a nakon percepcije koja prodrma naše memorije i maštu, mi imenujemo fizičke osjeće kao jednu ili drugu emociju. Vjerovao je da postoji jednostavno percepciju i tjelesni odgovor temeljen na sjećanju na druge događaje koji su u odnosu sa „sadašnjim“ doživljajem. Smatrao je da njihove trenutne senzoričke i motoričke reakcije koje se događaju kao odgovor na percepciju, poput lupanje srca, zatezanje stomaka, grč i ubrzano disanje, JESU emocije.

Walter Cannon tvrdio je da one izviru iz glave i spuštaju se u tijelo. Pišući i knjizi Mudrost Tijela, objasnio je rad simpatičkog autonomnog nervnog sistema. Jedan jedini nerv, zvan vagus (lutajući) nerv, izlazi iz stražnjeg dijela mozga kroz rupu na dnu lubanje zvanoj foramen magnum. Ovdje se dijeli i spušta nakupine nervnih ćelija, ili ganglike, uzduž svake strane kičmene moždine, kako bi poslao izdanke u mnoge organe, uključujući papile u oku, žlezde slinovnice, srce, plućne bronhe, stomak, crijeva, mokračni mjehur, seksualne organe i nadbubrežne žljezde.

Kada je Cannon stimulirao vagus putem elektroda implantiranih u hipotalamusu na dnu mozga, odmah iznad hipofize, prikazao je fiziološke promjene u svim tim organima, koje su bile kao kada je tijelo u opasnosti. Cannon je bio u stanju izmjeriti koliko vremena treba od trenutka kada hipotalamus dobije impuls do trenutka tjelesnih promjena u krvotoku, probavi, kucanju srca. Zaključak je bio da su te promjene bile previše spore da bi bile uzrok emocija a ne efekt. I ne samo to, životinje čiji je vagus bio presječen i vjerojatno su bile nesposobne za simpatičke unutrašnje tjelesne promjene, još uvijek su se izgleda ponašale jednakom emocionalno kao i kada su u opasnosti.

Trebalo je preko 100 godina da se shvati da su i James i Cannon bili u pravu.

Biofidbek {bio-povratna sprega} nam prikazuje ovu činjenicu jer je to tehnika koja može omogućiti osobi da zadobije svjesnu kontrolu nad fiziološkim procesima za koje se prethodno smatralo da su autonomni i ne podložni voljnom upravljanju.

Elmer Green, pionir biofidbeka izjavio je: „Svaka promjena u fiziološkom stanju popraćena je prikladnom promjenom u mentalnom emocionalnom stanju, svjesnom ili nesvjesnom, i obratno.“

I baš u ovoj ideji nalazimo ključ. Ako je istina da se našim fiziološkim stanjem može manipulirati uzrokovanjem promjena u našem mentalnom/emocionalnom stanju, onda ono što mi moramo raditi jest učiti kontrolirati emocionalno i fiziološko stanje putem svjesne volje.

Postoji majušna nakupina tjelesnih ćelija u stražnjem mozgu zvana lokus keruleus . Ona proteže svoje nerve koji sadrže norepinefrinske završetke u prednji mozak, i izgleda da sav norepinefrin u prednjem mozgu dolazi jedino iz ovog izvora. Bilo je otkriveno da se ono što je poznato kao centar za ugodu, nalazi unutar tog lokus keruleusa.

Izgleda da je, bez da su to znali raniji istraživači, električni impuls za ugodu radio na takav način da je zapravo uzrokovao otpuštanje norepinefrina iz nervnih završetaka uzduž staze. Amfetamini i kokain

također funkcioniraju pojačavajući tu istu „stazu ugode“ na način da blokiraju ponovno preuzimanje tjelesnog norepinefrina, te stoga pojačavaju vezivanje liganda na norepinefrinske receptore.

Problem sa ovom idejom bio je, ako su peptidi i njihovi receptori komunicirali samo preko sinapsi, trebali bi biti na vrlo maloj udaljenosti. No, dokazi upućuju da su mnogi receptori koji su odgovarali {na podržaj} bili smješteni predaleko da bi bili dijelovi specifične sinaptičke pukotine. Zaključak je bio da je najveći izvor kontrole informacija u mozgu – onaj koji određuje njegovo „stanje“ - zapravo specifičnost receptora i njihove mogućnosti da se vežu samo sa jednom vrstom liganda.

Drugim riječima, izgleda da se manje od 2% neuronske komunikacije događa u sinapsi. Vidjelo se da način na koji peptidi cirkuliraju kroz tijelo, pronalazeći svoje ciljeve posvuda naokolo, čini da je moždani komunikacijski sistem više poput nekog endokrinog sistema. Kao što to dr.Pert jasno iznosi: „Mozak je poput torbe sa hormonima!“

Da. Vrećice sa obrokom! {i to obrok za 4D OPS! – p.p.}

Ono što se prenosi komunikacijom tih peptida je krucijalno za sve u tijelu! Npr, receptori za seksualne hormone bili su identificirani kao način koji, ako je testosteron ili estrogen otpušten u fetus tijekom trudnoće, određuje neuronske veze u mozgu i trajno utiče na seksualni identitet djeteta. Ženski fetusi izloženi testosteronu sličnim steroidima, koji su devijantno proizvedeni od strane trudnih majki, tj. njihovih nadbubrežnih žlijezdi, najvjerojatnije će biti muškobanjaste. Obratno, prekomjerni estrogen može orijentirati muški fetus na više „ženske“ staze u kasnijem životu.

Jedno vrlo zanimljivo otkriće Rite Valentino sa Univerziteta u Pennsylvaniji pokazalo je da Baringtonova jezgra u stražnjem mozgu, za koju se prije vjerovalo da samo kontrolira pražnjenje mokraćnog mjeđura, ima aksone koji sadrže neuropeptide DRF koji se proširuju kroz vagus sve do najudaljenijih dijelova tankog crijeva i anusa. Dokazano je da osjećaj debelocrijevne istrgnutosti, ili osjećaj potrebe pražnjenja crijeva, kao i genitalijskog uzbudjenja, biva prenošen natrag do Baringtonove jezgre. Od tamo postoji kratak neuronski put koji se spaja sa lokus keruleusom, norepinefrinskim izvorom „staze ugode“, koja je također napunjena opijatnim receptorima! Još jednom, evo kako to kaže jasno dr.Pert:

### Citat:

Put ugode kači se na kontrolno područje ovih zahodskih funkcija, koje je smješteno u prednjem mozgu. Opa, pa nije ni čudo da je zahodski staž ispunjen emocionalnim stvarima! Ili da ljudi ulaze u neke neobične seksualne radnje koje uključuju zahodska ponašanja!

...Ako prihvativimo ideju da su peptidi i ostale informacijske supstance biokemikalije emocija, njihova distribucija putem tjelesnih nerva ima svakovrsan značaj... Tijelo je nesvjesan um! Potisnute traume uzrokovane preplavljujućim emocijama mogu biti pohranjene u dijelu tijela, te tako uticati na našu sposobnost da osjećamo taj dio ili čak da ga pomičemo. Novi rad ukazuje da postoji gotovo neograničen broj puteva za svjestan um da pristupi – i modifcira – nesvjestan um i tijelo ... [Pert, 1997.]

Kao što sam već spomenula, također je bilo otkriveno da druga područja tijela imaju visoke koncentracije gotovo svakog neuropeptidnog receptora koji postoji. Ta područja uključuju „dorzalni rog“, ili stražnju stranu spinalne vrpce u šabloni analognoj čakrama. Zapravo, praktično svaka lokacija

gdje informacije iz bilo kojeg od 5 osjetila ulazi u nervni sistem, ima visoke koncentracije neuropeptidnih receptora. Nazivaju se „čvorišta“. Prije pomenuta Barringtonova jezgra je čvorište, i, ovisno o tome koji neuropeptid zauzima receptore, osjećaji povezani sa seksualnim uzbudjenjem ili zahodskim funkcijama mogu biti uključeni ili modificirani, napravljeni nesvjesnima, ili prioritetom. Prema tome, emocije i tjelesni osjeti zapetljano su isprepleteni na takav način da svak može izmijeniti onog drugoga – obično na nivou nesvjesnog. Također mogu iskrasnuti u svjest na spontani način, ili namjerno biti dovučeni u svijest.

Svi osjetilni podaci koji dolaze u tijelo prolaze kroz proces „filtriranja“, i mogu ili ne moraju doći do čeonih režnjeva. U čeonim režnjevima osjetilni podatci ulaze u našu svjesnost. Učinkovitost filtriranja, koja odabire kojem ćemo stimulansu posvetiti pažnju u bilo kojem trenutku, određena je količinom i kvalitetom receptora u tim čvorištima. Količina i kvalitet tih receptora određena je mnogim stvarima, a jedna od najvažnijih su naša iskustva.

Drugim riječima, biokemijske promjene iskovane na receptorskem nivou predstavljaju molekularnu bazu memorije. Kada je receptor naplavljen ligandom, on mijenja ćelijsku membranu na takav način da mogućnost da električki impuls putujući kroz membranu gdje receptor obitava, bude olakšana ili otežana, stoga vršeći uticaj na izbor neuronske krugove koji će biti korišćeni. Ovaj je princip značajan ne samo za razumijevanje kako se sjećanja pohranjuju u mozgu, nego da su **također pohranjena u psihosomatskoj mreži koja se širi u samo tijelo!** To je također bazni princip utisaka {utiskivanja}. Baš kao što je tiskana pločica ugrađena u kompjuterski čip, tako su naši mozgovi i tijela programirana kemijom i elektricitetom. Odluka o tome što postaje misao, izdiže se u svijesti, a ono što ostaje, šablona „automatskog srtujnog kruga“, biva pohranjena u tijelu posredstvom receptora. A sjećanja su pohranjena sa svojim emocionalnim sadržajem. Emocija može prizvati sjećanje, i obratno, majušni element sjećanja može prizvati emociju – iako samo sjećanje nikada nije postalo svjesno!

Ovo znači, najjasnije rečeno ovako: mnogi memorijski procesi su emocionalno-navođeni i nesvjesni; no, ponekad mogu biti učinjeni svjesnima.

Donald Overton sa Temple Univerziteta dokumentirao je rašireni fenomen kod životinja za koji se kasnije pokazalo da jednak vrijedi i za ljude: Štakor koji uči {labyrinth} petlju ili zadobije šok dok je pod uticajem droge – za koju sada znate da je jedva sintetički ligand – zapamtiti će kako da riješi petlju ili izbjegne šok najučinkovitije ako ga se ponovno testira pod uticajem iste droge. Dr.Pert elaborira:

### Citat:

Kada uzmemu u obzir emocije kao kemijske ligande – znači peptide – možemo bolje razumijeti fenomen poznat kao disocirano stanje učenja, ili sjećanje u zavisnosti od stanja.

Baš kao što droga olakšava prisjećanje na ranije naučeno iskustvo pod uticajem iste droge za štakora, tako i peptidni ligand nosioc-emocije olakšava sjećanje u ljudskim bićima.

Emocija je ekvivalent za drogu, oboje su ligandi koji se vežu na receptore u tijelu. ...Baš kao što droga utiče na ono čega se sjećamo, neuropeptidi se mogu ponašati kao interni ligandi da oblikuju naša sjećanja kako ih mi stvaramo, i vrate nas natrag u isti okvir misli kada nam zatreba. To je učenje.

...Emocionalna stanja ili raspoloženja su proizvedena od strane različitih neuropeptidnih liganda, a ono što doživljavamo kao emociju ili osjećaj, također je mehanizam za aktiviranje određenog neuronskog kruga – istovremeno i kroz tijelo i kroz mozak - - što generira ponašanje cijelog stvora... [Pert, 1997.]

Prevedeno, znači da ćete automatski „proći labirintsку petlju“ kada je „emocija-ligand“ prisutan. Ili, ako se nadete u petlji, a „kemikalija“ je bila jedna od onih koja je proizvedena u tijelu kada ste prvi puta učili petlju, vi ćete opetovano proizvoditi iste kemikalije.

Ovo također znači, najizravnije rečeno, da možete „osjetiti ljubav“ kada se pravi ligand veže za pravi receptor stimuliran nečim što je uprogramirano u vas da vas stimulira; osjećat ćete to u svim područjima gdje su ti receptori nakupljeni; a vi ćete biti sigurni da je to pozitivno iskustvo jer daje „tako dobar osjećaj“. Nije važno što je ligand bio stimuliran putem logički dosljednog iskustva ili nelogično ulivenim programom. I doklegod element znanja i logičke analize ne dođu u upotrebu {u sliku}, svačije je nagađanje o tome odakle dolaze ti osjećaji jednako uspješno.

I sve je to divno i krasno AKO je pozitivno iskustvo. No, statistike našeg svijeta u gotovo svakoj areni života jasno prikazuju da je vrlo vjerojatno da većina čovječanstva NE doživljava „pravu ljubav“ kada se njihovi „ljubavni ligandi“ vezuju. Bacite samo pogled na razvode i zlouporabu djece i zanemarite statistike kako bi dobili ideju o tome kako užasno u krivu možemo biti mi, ljudska bića, glede naših procjena. I, ako stvarno obraćamo pažnju, bacit ćemo jedan dugačak i tečak pogled na naše vlastite živote i iskustva i pokušati odrediti kakvi su naši osobni zapisi {dosjei}. Ako nisu dobri; ako provodimo više vremena nesretni nego sretni; ako nastavljamo sa istim greškama „otvorena srca“ uvijek iznova, trebamo dobro pogledati na koji način su naši „programi“ mogli biti aktivirani i korišteni da nas drže u lančboksu {kutiji sa hranom} Matrice.

Ono što još više zastrašuje je činjenica da negativna bića sa viših nivoa definitivno mogu kontrolirati naše emocije kontrolirajući našu kemiju, kako smo već opisali. Ovo znači da nam oni mogu prouzročiti da osjećamo ljubav ili mržnju, averziju ili privlačnost temeljeno na **njihovom planu** (agendi), a ne našem.

Vratimo li se na "filtriranje realnosti", izgleda da najveći dio smjena pažnje našeg tjelesnog uma usmjeren je nesvesno od strane naših liganda i receptora. Oni usmjeravaju našu pažnju putem svojih aktivnosti, a mi nismo svjesno uključeni u odlučivanje o onom što biva procesuirano, upamćeno ili naučeno! No, IMAMO mogućnost da nešto od toga dovedemo u svjesnost s pomoću različitih vrsta "namjernog treniranja". Ali naravno, nitko ne poduzima namjerno treniranje dok se sistem toliko ne sroza, i dođe do tolike patnje da se traži "izlječenje", i najvećim dijelom, lječenje se traži od farmakologije koja samo pogorša probleme. Kao što je Razbludni Sin tražio da se "zalijepi" za stanovnika te udaljene zemlje, mi tražimo naše izlječenje u religijama svih vrsta, uključujući i religiju AMA. To se odnosi na stanje da ste poslani da hranite svinje i jedete sa svinjama. I tek nakon što mi propatimo u takvom stanju neki dostatan period vremena, "doći ćemo na sebe" (doći k sebi).

Jasno je da, temeljeno na istraživanjima, možemo vidjeti da potisnute emocije pohranjene u tijelu putem strujnog kola kreiranja, ostvarenog otpuštanjem neuropeptidnih liganda. Također je predloženo da kada duša konačno "sjedi" u tijelu, njene "rane" ili "ožiljci" će energetski utcati na tijelo, proizvodeći bilo koji broj neuropeptidnih stimulirajućih frekvencija koje onda "uređuju strujna kola" prema sebi, i što se ne može dovesti u vezu sa trenutnim životnim iskustvima. Hipnoze, jogijske prakse, dubok splet rada na tijelu, sve to mogu biti metode korištene za liječenje ili promjenu {'strujnih'} krugova bez da svjestan um uopće shvati što se događa. Slaba strana toga je da, ne znati što se događa, sprečava svjestan um da izbjegne ponavljanje istog.

Emocije stalno reguliraju ono što mi doživljavamo kao stvarnost. Istraživanja ukazuju da nervni sistem pretražuje, skenira, vanjski svijet u potrazi za materijalom za koji je **pripremljen da nalazi putem svojstava njegovih namještenih {'strujnih'} krugova**, svojih unutrašnjih šabloni od prošlih iskustava uključujući najranije utiske iz djetinjstva. Kolikulus Superior u srednjem mozgu, još jedno čvorište, kontrolira mišiće koji usmjeravaju očnu jabučicu, i **kontrolira kojim će slikama biti dopušteno da padnu na retinu!** To znači da emocionalni centar mozga doslovce kontrolira ono što mi VIDIMO!

**Citat:**

Npr., kada su se visoki europski brodovi prvi puta približili Američkim Indijancima, bila je to jedna toliko "nemoguća" vizija u njihovoj stvarnosti, da njihove jako filtrirane percepcije nisu uspjele "vidjeti" brodove. Slično tome, prevareni suprug može ne vidjeti ono što svi ostali vide, jer je njegovo emocionalno vjerovanje u vjernost svoje supruge tako jako da su njegove očne jabučice usmjerene da ne gledaju u inkriminirajuće ponašanje koje je svima ostalima očito. [Pert, 1997.]

Nedavno sam svjedočila aktivnostima ovakve vrste u različitim ljudima koji su čitali ove stranice, koji jednostavno čitaju ono za što su programirani da čitaju, a NE ono što je stvarno rečeno. Jedna od glavnih naznaka OPS kontrole je da osoba "izvrće" ono što čita. U prošlosti, prije nego sam razumjela prirodu 4.denzitetne kontrole, kada bih svjedočila ovom fenomenu, mislila bih da osoba namjerno izvrće moje riječi. Sada jasno shvaćam da to nije namjerno. Oni još nisu "došli na sebe" i nadvladali Predatorov Um, te priznali mogućnost da njihove vlastite misli mogu biti manipulirane i/ili kontrolirane. Dok to ne postignu, oni nisu u stanju priznati "Griješio sam protiv nebesa..." Jer "Nebesa" su bit unutar Stvoritelja, i griješenje protiv njih znači dozvoliti da se bude korišten kao transduktor za hranu za gladnu OPS gomilu.

Činjenica je da, mi čitamo i razumijemo ono za što smo programirani da VJERUJEMO, bez obzira na to što zapravo čitamo. Sve dotle dok, poput alkoholičara koji konačno priznaje da JE alkoholičar, mi konačno priznamo da smo ovisnici o našim emocionalnim uvjerenjima.

Sada, ono o čemu smo bili pričali u terminima tih kemijskih sistema tijela, predstavlja jednostavno rečeno sistem prijenosa INFORMACIJA. Informacija može biti nesvesna, dogoditi se ispod nivoa svjesnosti. Ta dešavanja vidimo cijelo vrijeme u autonomnom nervnom sistemu.

Misao nije materijalna, a ipak ima sistem sučelja sa tijelom, a to je neurokemijska mreža. Um tijela je Predatorov Um, spojen „žicama“ poput marionete, sa „žicama“ u rukama Gospodara Lutaka iz 4.denziteta.

Za Darwiniste, tijelo nije ništa do li energija i materija sa spojenim refleksima uzrikovanim električnom stimulacijom; ono operira na više-manje mehanički, reaktivni način sa malim mogućnostima izmjene. Inteligencija je jedva nusprodukt u opstanku najprikladnijih gena. Koncept tijela kao neinteligentne gomile ćelija koje rade na struju, kao vrhunac nepromišljene evolucije, predstavlja produkt konačnog bezbožnog, mehaničkog univerzuma naseljenog organizmima nalik satu.

Nažalost, to je izgleda način funkciranja za većinu ljudskih bića – oni su kompjuteri koji vrte programe koji su kontrolirani od strane nekoga ili nečega, drugačijeg od njih. Više ne možemo o

emocijama razmišljati kao o obaveznima „za dušu“. Iako je vjerojatno da svijest MOŽE uči u emocionalni proces, za većinu ljudi to se nikada ne dešava. Njihove su emocije jednostavno čelijski signali koji su uključeni u proces prevođenja informacija u fizikalnu stvarnost – općenito neugodnu, koja može uključivati sve vrste oboljenja, bolova i transpersonalne patnje.

Neuropeptidi i njihovi receptori su u stalnoj komunikaciji sa imunološkim sistemom, i postoje mnoge studije koje pokazuju snažnu vezu između emocija i bolesti, čak i specifičnosti veza emocija-bolest. Imunitetne ćelije stalno izbacuju iz sebe peptide koji ili povećavaju ili smanjuju naslage plaka u koronarnim krvnim žilama. Virusi koriste iste receptore kao i neuropeptidi kako bi ušli u ćeliju. U ovisnosti o tome koliko je prirodnog peptida za specifični receptor dostupno za vezivanje, virus koji se uklapa u taj receptor imati će više ili manje teškoća da uđe u ćeliju. Ovo jasno ukazuje da je stanje naših emocija čak igra ulogu u tome da li ćemo ili nećemo pobrati virusnu infekciju!

Sigurna sam da je većina čitatelja čula za neke zapanjujuće podvige jogina sa Istoka koji su zadobili kontrolu nad ne samo svjesnim mislima/umom, nego i nad onim što smatramo da je isključivo autonomni sistem tijela. Različite discipline su korištene, a već smo spominjali Put Jogija, Fakira i Monaha, tako da znamo koji su temeljni principi uključeni. Uzet ćemo te principe i ovdje ih primijeniti na nov način.

Uzmimo samo jedan primjer onoga što jogiji i fakiri mogu, npr, svjesno kontrolirati bol, i pogledajmo što bi se tu moglo zbivati. U mozgu postoji područje zvano periakvueduktalno sivo, smješteno oko akvedukta između 3. i 4. ventrikla srednjeg mozga. Ispunjeno je opijatnim receptorima, čineći ga kontrolnim područjem za percepciju bola. Također je napunjeno sa receptorima za praktično sve neuropeptide koji su do sada proučeni. Ono što se izgleda događa kada jogiji i fakiri uče kontrolirati njihovu percepciju bola jest da oni dobivaju mogućnost pristupa tom području mozga sa svjesnom namjerom i onda RESETIRAJU prag bola. To znači: ponovno uokviren putem svjesnih očekivanja i podsvjesnih vjerovanja, bol može biti poništen na način da se ili interpretira kao neutralno iskustvo ili čak zadovoljstvo.

I to je naš As u rukavu. Možemo učiniti sebe nedostupnima kao hranu; možemo promijeniti naše sistemske odgovore tako da nas Matrica „išteka“ {iskopča} i izbaci nas van baš kao što je Neo bio izbačen iz one kadice kada se "probudio". No, još važnije: možemo se istrenirati da NE TREPĆEMO. Sa znanjem i svjesnošću o onome što JEST, i što bi moglo biti, mi nikada ne moramo biti suočeni sa situacijom, bilo u tijelu ili izvan, koja će prouzročiti da padnemo u negativno stanje.

Izgleda, prema svim dosadašnjim studijama, da jedno povišeno raspoloženje – ono o sretnom očekivanju o mogućnostima avanture – predstavlja najveću zaštitu protiv bolesti. Možda je to također ono što nekoga čini „nejestivim“ za Matricu?

1990. Howard Hall prikazao je da imuni sistem može biti kontroliran. On je podučio svoje subjekte cyber-fiziološkim strategijama. Riječ cyber dolazi od grčkog „kybernetes,“ što znači „krmaniti“ ili **Navigator**. Zanimljivo je da je jedno od imena boginje Izis – „Navigator“. A proces „skidanja velova Izis“ je onaj prikupljanja znanja.

Wilhelm Reich je u 1940-ima predložio da je rak rezultat nemogućnosti izražavanja emocija, posebice seksualnih emocija. Reich nije bio samo ismijan od znanstvene zajednice, nego i proganjan na najprekorljiviji način. Jedno od najsramnijih djela vlade SAD-a bilo je kada su tražili da se sve kopije Reichovog životnog djela spale. Zvanično spaljivanje knjiga u „zemlji slobode“! Ja pak mislim da je

Reich bio na nečemu!

Druga je studija pokazala pacijenti sa rakom koji ne otpuštaju svoj bijes {ljutnju} imaju sporiji oporavak. Još jedna prijetnja zajednička žrtvama raka bila je samoporicanje; to se odnosi na nesvesnost njihovih vlastitih, temeljnih emocionalnih potreba. Izgleda da emocije koje su generirane i/ili potisnute zbog pomanjkanja znanja, mogu biti smrtonosne. Obzirom da je emocionalno izražavanje uvijek povezano sa specifičnim protokom peptida u tijelu, stalno generiranje i potiskivanje emocija rezultira u masivnim poremećajima psihosomatske mreže. Mnogi psiholozi su bili rekli da je depresija zaista potisnuta ljutnja ili čak bijes preusmjerena protiv sebe.

Identificiranje, otpuštanje i izražavanje emocija koje je bilo potisnuto predstavlja značajan korak u preuzimanju zapovjedništva nad vašim brodom i učenjem kako da njime upravljate. Ali u isto vrijeme, esencijalno je naučiti transformiranje emocija. Možemo naučiti da imamo samo pozitivne emocije!

Na Istoku, dio obuke mnogih puteva jogijske mudrosti uključuje meditiranje na grobljima. Sada, groblje na Istoku je poprilično različito od groblja na Zapadu. Na Istoku je običaj da se tijela izlažu tako da budu prožderana od strane ptica i ostalih predatora. Meditacija na takvom mjestu bila bi suočena sa fizičkim užasom, i teško bi bila zamisliva Zapadnjacima. U isto vrijeme, postoji praznovjerni strah od sablasti i demona sa kojima se meditant mora suočiti. U Tantra jogi, jedna od vježbi je vođenje ljubavi na groblju.

U oba slučaja cilj je **istrenirati svijest da zadobije viša stanja uma pred licem hladnih, teških činjenica života u materijalnom svijetu**; da zadobije gospodarenje nad fizičkim, programiranim emocijama; **da se postane Navigator**.

U ovom su nas smislu Kasiopejci podučavali da znanje štiti. Imati puno polje svjesnosti znači biti u kontroli nad, komandirati svojim brodom, bez obzira što bi moglo eruptirati u vašem životu. Informacija je most između svijesti i materije, a bez tog mosta, materija i njeni programi – Predatorski Um – će dominirati. „Tjelesni um“ Predatora je poput vrtloga Harbida i iskušenja Sirena iz drevnog mita zajedno. Poput Ulisia, mi moramo sebe vezati za jarbol našeg broda, začepiti uši voskom, i pozvati se na znanje/nimfe da nam pomogne proći kroz te opasnosti.

Informacija nadilazi vrijeme i prostor. To je, kako je Gregory Bateson rekao, „razlika koja čini razliku“. Svijest postoji „ranije“ od fizičke oblasti, koja je doslovce, **vanjsko oslikavanje svijesti**. Poricanje stvarnosti „stvarnog svijeta“ - poricanje stvarnosti prirodnosti postojanja „tame“, isto je kao i biti manipuliran da se ima negativne emocije, dok nam se istovremeno govorи da ih potiskujemo. One će još uvijek postojati; i napraviti će „back-up“ {rezervnu kopiju} u vašem sistemu i postati glavni dio vaše realnosti, jer, poput blokiranih emocija, ne mogu biti „otpuštene“, pa tako pozitivne emocije ne mogu zauzeti njihovo mjesto.

Sada PRIMIJETITE: Ja ne kažem da mi moramo imati, izraziti ili prigriliti negativne emocije; kao što nikada nisam rekla, niti su Kasiopejci ikada rekli da mi moramo „prigriliti tamu“. Oni koji žele sebe uvjeriti u ovu činjenicu trebaju se vratiti i ponovo pročitati {poglavlje 12E} „Ogoljen do kostiju“, a istovremeno se osigurati da su njihove manipulirane emocije ostavljene po strani. Cijelo to poglavlje radi se o činjenici da mi moramo IZABRATI jednu orientaciju koja uključuje VIĐENJE tame i davanje joj prava slobodne volje da postoji, obzirom da JE to slobodna volja tame da bude tama... ali oni koji žele „diplomirati“ za OPD 4.D, moraju POVEĆATI svoju OPD polarizaciju putem izabiranja da se odvoje od tame, čak i dok drugima dopuštaju da ju izaberu i prigrle!

I, na isti način, mi moramo pronaći prikladne putove da se lišimo manipuliranih negativnih emocija koje su pohranjene u našim sistemima, i naučiti kako koristiti naš razum i volju da bi se osigurali da imamo samo pozitivne emocije!

Sa povećanjem informacija, Navigator vodi brod stalnim ispravljanjem kormila u skladu sa informacijama. Navigatoru je potrebna stalna povratna sprega da obavi posao, i to je ono zbog čega, skupa sa znanjem u terminima činjenica i razumijevanja, mora biti kombinirano sa samo-nadzorom {praćenjem sebe} kako bi se imao inteligentniji dohvati onoga što se događa u fizičkom sistemu, i u njegovom odnosu prema stvarnosti koju osoba doživljava. Što brža i uža petlja povratne sprege, više je inteligencije dostupno sistemu. Samo tijelo predstavlja metaforu našeg nesvjesnog stanja. Kako sve više postaje svjesno, sve je manje „neočekivanih“ elemenata koji 'smetaju' naše živote.

Tijelo je bojno polje za ratne igre uma. A te su igre vrlo vjerojatno, planirane i izvršavane sa viših denziteta.

Kako gore tako i dole {po naški: kako na nebesima tako i na zemlji – p.p.} Misliti drukčije znači patiti od stresa odijeljenosti od Izvora, doživljavati pomanjkanje Jedinstva. I što je to što protiče između nas svih, povezujući i komunicirajući, koordinirajući i integrirajući sve od Kozmosa?

Znanje.

Baš kao što neuropeptidi plove između tjelesnih ćelija, uzrokujući da svi receptori vibriraju kao odgovor na informaciju, tako i znanje djeluje na našu svijest, kao kada žice violine koja miruje, zabruje u odgovor na violinu koja svira. Znanje producira rezonanciju između različitih ljudi koji su Unikatni {jedinstveni}, ali Ujedinjeni u svojoj različitosti. Sa znanjem mi možemo istinski osjećati ono što MI osjećamo. Jedinstvo života temeljeno je na jednostavnoj činjenici da sa znanjem, mi svi vibriramo zajedno.

Znanje štiti.

A sada, hajmo naučiti malo više o strategiji nekih od tih Ratnih Igara.

Prijevod 13g - EQ@2009